

POLETNA PRAKSA – ANKARA (TURČIJA); JULIJ 2010

Pa sem se odločil drugače kot vedno, ki potuje v Turčijo. Ne z letalom, z vlakom v Turčijo. Seveda je dolga pot in povrhu naporna, je pa tudi posebna dogodivščina, ko ponovno spoznaš Balkan, še iz druge perspektive. Tako je vožnja do Istanbula trajala slabih 34 ur, brez bivših Jugoslovani in Bolgarijo. Iz Istanbula pa dodatnih 7 ur z avtobusom do Ankare. Kdor hoče v Turčiji potovati poceni, je avtobus najboljša izbira. Poceni, moderni so, pa še pogosto vozijo.

Najprej nekaj o Ankari. Je glavno mesto Turčije, s približno 3,5 milijona prebivalcev. Drugo največje mesto, za Istanbulom. V Ankari je 10 univerz in 7 medicinskih fakultet.

Fakulteta Hacettepe, kjer sem opravljal prakso je ena najboljših fakultet v Turčiji, kot se radi pohvalijo domači študenti, pa tudi univerzitetna bolnišnica med boljšimi državnimi bolnišnicami, pa tudi glede urejenosti se lahko primerja s slovenskimi kliničnimi centri.

Na glavni avtobusni v Ankari me je pričakal, kot je bilo dogovorjeno, moj CP Burak, študent 2. letnika. Prijeten fant, prav kot se je kasneje izkazalo, ni veliko tujih študentov, prav je bil glavna odgovorna oseba za vse nas, tako da so vse informacije prihajale od drugih študentov, ki pa s tem delom niso imeli veliko izkušenj. Tako da samo kasneje imeli tudi veliko težav pri pridobitvi certifikata, predvsem zaradi birokratskih težav, ki so jih reševali zelo počasi.

Študent, kamor me je peljal, je bil v slabem stanju, prav smo imeli obljubljen drugi študent, veliko lepši študentski dom. Od zunaj je kazal urejeno podobo, so bile pa sobe

stare, zamazane, pa še osem študentov se je gnetlo v vsaki sobi. Najbolj je pa motilo to, da smo bili tuji študenti lo eni, v razli nih sobah, pa še ženski in moški del študenta je bil strogo lo en. Tako da je bil za vse nas (bilo nas je osem-Makedonec, 2 Poljakinji, Madžarka in 2 iz Savdske Arabije) kar velik šok. Pa tudi do bolnica je bilo dobre pol ure vožnje z avtobusom. Po enem tednu pritoževanja, so nam le uredili veliko lepši študent, kjer smo lahko bili skupaj, pa še do bolnice je bilo le 20 minut hoje.

Z delom v bolnišnici smo pri enjali vsako jutri ob 8.30. Bil sem na splošnem internem oddelku, kjer se predvsem izvaja ambulantno delo. Zame je bil zadolžen specializant interne medicine dr. Burcin Halacle. V dopoldanskem asu sem z njim sodeloval v ambulanti pri pregledu in obdelavi bolnikov. as za kosilo je bil vsak dan od 12. do 13.30, popoldan pa je bila v ospredju interpretacija diagnosti nih rezultatov in terapija. Obi ajno sem zaklju il delo med 3. in 4. uro popoldan. Z zdravnikom sva dobro sodelovala. Angleško je dobro znal, tako da v komunikaciji ni bilo težav. Pri vsakem pacientu mi je na kratko opisal glavne težave, iz dneva v dan pa sem tudi bolj sodeloval pri klini nem pregledu in debatiranju o nadaljnih postopkih. Kar je zelo istopalo je to, da imajo specializanti zelo dobro urejen sistem mentorstva. Tako imajo ves as na razpolago ve mentorjev, kamor lahko gredo po nasvet glede zahtevnejših klini nih primerov. Tako je tudi obdelava bolnikov veliko boljša in natan nejša. Poleg tega sem z njim hodil na konzultacijske obhode, nekaj asa preživel na endoskopksem oddelku. Tako da, generalno je bilo delo precej zanimivo in tudi raznovrstno in se v glavnem ne razlikuje od sistema dela v Sloveniji

Organizacija socialnega programa je bila slaba, eprav so bili turški študenti, vsaj dolo eni posamezniki, dobra družba, je na splošno manjkalo aktivnosti. Tako smo popoldanskem asu bili tuji študentje precej odvisni od

lastne iznajdljivosti. Saj so organizirali ogled mesta, pokušino različnih turških specialitet, vendar še le po več tednu dni v Ankari. Se je pa tudi precejkrat zgodilo, da so bili muzeji in druge zanimivosti bile že zaprte, ko so nas peljali tja.. Še sreča, da smo se za vikende pridružili drugim tujim študentom iz drugih fakultet na njihovih izletih, ki pa so imeli ves socialni program do podrobnosti dodelan. Tako smo prvi teden šli z njimi na morje v Antalijo, drugi vikend pa smo šli na ogled znamenite kamnite pokrajne Kapadokije. To je bilo res prijetno druženje. Okrog 50 študentov iz vse Evrope, veliko smeha, zabave, zanimivih dogodivščin in

se sklenem. Poletna praksa je bila dobra izkušnja. Delo v bolnici zanimivo in poučno, druženje s tujimi študenti res nekaj posebnega. Spoznaš toliko različnih oseb in kultur in to vse na enem mestu. Edina negativna točka je bila, prav slaba organizacija iz strani turških študentov, čeprav se bili tudi posamezniki, ki so se trudili. Na splošno je Turčija lepa država, imaš kaj videti, pa tudi ljudje so prijazni, še posebej če nisi ravno v najbolj turističnih predelih. Priporočam.

Gule, gule

Primož Rajšp